

ARA DIREU QUE ESTIC BOIG

GENER 2021

Primera edició: gener del 2021

Per a Josep Forment, sempre al costat nostre

© Andreu Martín, 2021

© de la present edició: Editorial Alrevés, 2021

Director de la col·lecció: Àlex Martín Escribà
Disseny de la col·lecció: Mauro Bianco

CRIMS.CAT forma part de
l'Associació d'Editorials Independents Llegir en Català
Editorial Alrevés S.L.
C/ València, 241, 4t. • 08007 Barcelona
info@alreveseditorial.com

Impressió:
DC Plus, Serveis Editorials, scp

ISBN: 978-84-17847-80-7
Codi IBIC: FF
DL B 20990-2020

Printed in Spain

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del «Copyright», la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur, inclosos la reprograma i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant el lloguer o el préstec públics. La infracció dels drets mencionats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (Art. 270 i següents del Codi Penal). Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pot contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

ARA DIREU QUE ESTIC BOIG

ANDREU MARTÍN

ALREVÉS
BARCELONA 2021

crims.cat

Es diu crims.cat i és una col·lecció de novel·la criminal en llengua catalana, amb voluntat d'englobar tot tipus d'etiquetes i subgèneres: negre, policíac, espionatge, detectivesc, enigma...

L'empenta, a càrrec de l'editorial Alrevés, ens sembla de prou importància per prendre'ns seriosament la iniciativa: sis títols l'any, on es combinen autors de casa amb noms estrangers europeus de ressò i prestigi que avui són desconeguts en totes les llengües de l'Estat.

Així doncs, omplim un gran buit dins del mercat editorial en llengua catalana. Ara que ja és extensament reconegut l'èxit d'aquestes històries dins i fora de les nostres fronteres, cal unir esforços en la nostra llengua per intentar evitar la dispersió editorial que viuen tots els autors que cultiven allò que Raymond Chandler va anomenar «el simple art de matar». Simple o no, creiem que és el moment idoni per aconseguir totes aquelles veus que reclamen des de fa un grapat d'anys la presència d'una col·lecció nostrada com ho va ser en el seu moment La Cua de Palla.

Per la nostra banda, sempre ens proposem —i esperem que no només es quedi en un propòsit— fer la millor de les seleccions i poder oferir-vos un bon catàleg d'autors reunits en una col·lecció que respon —això sí— a tots els criteris indispensables que caldria tenir presents sempre: un disseny identificador, unes cobertes suggeridores, una numeració i, és clar, una tria coherent de títols.

Amb aquestes aspiracions, us convidem a passar aquesta pàgina i a començar a llegir. Hi trobareu un tipus de lectura, no ho oblideu, que ha delectat esperits de tota mena i de totes les contrades, i que novament ara podem tornar a fer en la nostra llengua.

De manera que ja ho sabeu: si voleu llegir la millor novel·la negra en català, llegiu crims.cat!

Dirigida per Àlex Martín Escribà

1

Em sembla recordar que ahir a la nit,
no n'estic molt segur perquè em vaig adormir, tenia
molta son, la televisió em fa venir son i ara m'adormo
ara em desperto, però estic gairebé segur,
segur, segur,
que ahir a la nit l'Ada Maga es va dirigir a mi des
de la tele,
sí, sí, a mi, a mi personalment,
recordo amb exactitud com em va mirar des de la
pantalla del Samsung, i va dir «Francesc, aquesta va
per tu» abans de tirar les cartes.

I, mentre interpretava el missatge dels arcans, m'en-
viava llambregades carregades d'intenció i de picardia,
«ves que t'estic parlant a tu, Francesc, aquesta va per
tu».

I va dir:

—La carta que et representa, Francesc, és la del
Boig,

(era evident que m'estava dedicant a mi la seva re-
presentació)

et veig desorientat, atabalat, buscant un nord i una
guia, i aquí, la Torre ens diu que estàs confós, que tens
por, perquè la torre es trenca i ens anuncia un can-
vi brusca, potser traumàtic, però no t'has d'amoïnar
perquè aquí hi ha les Estrelles, que signifiquen bones

perspectives, que tindràs sort, que te'n sortiràs. I hi ha una senyora que t'ajudarà. La Roda de la Fortuna ens confirma el canvi imprevisit i feliç. Canvi imprevisit protagonitzat per una dona, com et deia, com ens confirma la presència, aquí, de la Papessa, una dona madura i sàvia, una consellera, una musa que et conduirà cap a la llum. Els pensaments i les intencions d'aquesta dona estan representats pel Diable, però no tinguis por. El Diable vol dir que la seva influència serà magnètica, irresistible, màgica, et sentiràs embruixat, posseït, potser et resultarà una mica dolorós, però t'has de deixar portar perquè ja t'he dit que tot succeirà a fi de bé. És una influència positiva, és un canvi per millorar, com certifica aquí el Mag, ple d'habilitat, d'audàcia, un il·lusionista que manipula i fa miracles i provoca il·lusions, una persona lliure i independent.

Potser has fet alguna cosa dolenta,

(va dir, alguna cosa dolenta)

tu sabràs el que has fet,

(va dir, alguna cosa dolenta, tu sabràs el que has fet)

però aquí, el Penjat et garanteix que tot allò que et trobis només serà negatiu en aparença. Al final, t'espera el perdó, el descans, la curació, la millora. I, de cara a un futur llunyà, no et podia sortir una carta millor que aquesta.

La Mort.

La carta de la Mort representa la salvació, el canvi radical, el viatge cap a la llum.

Jo ja ho sabia: en *Les clavícules de Salomó*, la Mort està representada per la Lletra Mem i significa el renaixement, la immortalitat a través del canvi, la transmutació.

L'Ada Maga deia tot això mirant-me a mi, directament a mi, fixament, obsessivament, des del televisor, i em deia Francesc, o sigui que em coneix prou bé per tutejar-me, i ara estic mirant el carrer.

No he sortit al balcó, però.

Perquè no em vegin.

Estic dins de casa i sotjo a través de les esclotxes de la persiana mig abaixada. Com que soc en un tercer pis, gairebé no veig res. No veig la vorera, davant del portal, i veig molt poc de la calçada perquè s'interposa un plàtan de copa frondosa i groga. Ja em faig càrrec de la situació, però.

Policies d'uniforme que van d'una banda a l'altra, i policies de paisà que escriuen coses en un quadern o parlen pel mòbil amb cara d'emprenyats. I una llum intermitent blava que fa un moment tenia més presència, perquè encara era fosc, i ara es va esvaint perquè ja clareja.

Arriba un cotxe negre, brillant, acabat de rentar. Porta algú molt distingit perquè s'espera dintre fins que un agent uniformat li obre la porta.

És el jutge.

Un jutge gras de moviments pesants que fa gestos de figurí elegantíssim. Es corda un botó de la jaqueta com aquell que diu «Mireu el que sé fer», i amaga panxa, i s'estira els faldons pel darrere per ocultar un cul que ningú no li miraria per gust. Darrere seu baixa un home més insignificant, amb ànima d'esclau. Porta una carpeta de cuir, o de plàstic negre.

És el secretari.

Després, una dona jove i prima, alta, la prota de la pel·lícula, amb un jersei gris perquè ja comença a fer

fred, faldilla, sabates de mig taló, gens espectacular. Discreta. Probablement mare de família.

És la doctora. La forense.

Tocarà la Blanca. La grapejarà. Li aixecarà l'antiga camisa de dormir fins a la cintura i potinejarà en el seu cos. Mans tacades de sang.

M'emprenyo. Em rebel·laria si pogués. Se m'omplen els ulls de llàgrimes.

Perquè ets un imbècil. Fa anys que prepares aquest moment.

Dos anys. No més de dos anys.

Quan se'n tenen vint-i-un, dos anys són moltíssims. Anys preparant aquest moment i, a l'hora de la veritat, la cagues.

Sí, sí, la cagues. Sí, sí, l'has ben cagat. Com un idiota bavós.

El cor em batega tan fort que fa que em petin les dents, i el cervell també se'm posa a bategar i m'agradaria trencar alguna cosa.

Truquen a la porta.

Encara estic dret espiant per la persiana i em tremolen les cames.

Surto a la balconada que uneix el saló amb la cambra del costat, tanco els ulls perquè des del carrer no em vegi cap policia, que ningú no cridi, que ningú no em dispari, i torno a l'interior del pis, a allò que hauria de ser dormitori principal i on ja fa temps que vaig desmuntar i arraconar el llit per construir-hi, amb fustes, cartrons i plàstics trobats en contenidors de rebuig, la maqueta d'un castell medieval on transcorrien algunes escenes del meu primer àlbum, *Ics s'escriu sense x*.

D'aquí surto a l'estret —estretíssim— espai de pas-sadís ofegat entre dues prestatgeries metàl·liques i

m'he d'arrambar a la paret per esmunyir-me fins al vestíbul mínim.

Obro la porta del pis i trobo al replà dos policies d'uniforme, un home i una dona, joves, amables, innocents, relaxats, com mals actors interpretant un paper que no s'adiu amb el vestuari que els han penjat. «Hola, que som testimonis de Jehovà», no em vingueu amb hòsties, no sou testimonis de Jehovà, que porteu uniforme, coi.

—Bon dia. És vostè Francesc Ascàs, l'inquilí d'aquest apartament?

—Soc el propietari. D'on han tret el meu nom?

—De baix, de la bústia.

—Amb quin permís? Tenen una ordre judicial?

Somriures com abusos de poder. Miren cap al meu darrere, arrufant les celles davant l'amàs de llibres que forma barrera tan a prop de la porta.

—Per llegir les bústies no cal una ordre judicial —diu la policia femella—. Només volem preguntar-li si sap alguna cosa de l'incident d'aquesta nit passada al pis de baix.

Em quedo amb la paraula «incident».

—Preguntar-me? Interrogar-me?

—Ens en pot dir alguna cosa?

—I els meus drets?

—Ara parlarem dels seus drets. Però què en sap, de l'incident d'aquesta nit al pis de baix?

Torna-hi amb l'incident.

—Què ha passat aquesta nit al pis de baix? —replico.

—No en sap res?

No s'ho creuen. M'acorralen. M'estan acorralant amb el seu abús d'autoritat. Suo i em tremolen les mans.

No poden apartar l'esguard de la prestatgeria que els barra el pas. És un mur multicolor de lloms de llibres de Dana Gibson, Munch, Paul Klee, Hopper, Van Gogh, Fortuny, Opisso, Jordi Benito, Egon Schiele. A mi se'm quedarien ulls de nen d'un matí de Reis. A ells, no.

—Es poden identificar, sisplau?

El policia home s'assenyala amb l'índex el número de cinc xifres que du enganxat al pit.

—Aquest és el meu número. Prengui'n nota, si vol.

—La dona també es toca el pit—. Però per què es resisteix a contestar les nostres preguntes?

Molt afectuosos els dos, però acusadors, inquisidors. Sospiten de mi. Si no contesto les preguntes, és com si em declarés culpable i m'arrossegaran al calabós a hòsties.

En defensa pròpia:

—Perquè sí que vull contestar les seves preguntes.

Amb un rictus que vol dir «que no ho veuen, que soc innocent?».

—Aleshores?

Silenci.

—Aleshores? —repeteix.

—Si vol contestar, contesti.

—Què volen saber?

No s'immuten. Obstinadament complaents, repeteixen la pregunta i estan disposats a repetir-la tantes vegades com calgui.

—Què en sap, de l'incident que ha succeït aquesta nit al pis de baix, al primer primera?

El cor em bateja molt fort, he d'obrir la boca per respirar bé. Tinc molta son.

—Què ha passat?

—No sap què ha passat?

No em creuen.

—No.

La policia dona es decideix i m'engega la notícia amb ganes de fer mal:

—Algú ha matat la seva veïna, la senyora Blanca Benito.

Pam!

És una prova. Tots dos contemplant-me obsessivament, atents a les meves reaccions. Segons el que faci, el que digui, segons quin múscul mogui, cauran sobre mi i em posaran les manilles. No vull parpellejar, he de vigilar què faig amb les comissures dels llavis, em trobo malament, m'agafen ganes de dormir, la taquicàrdia em fa trontollar. Com que he de dir alguna cosa, faig un soroll descontrolat:

—Què. —Així, sense entonació.

—Que algú ha matat la seva veïna, la senyora Blanca Benito —repeteix la dona policia amb crueltat.

Li diu Blanca. Em sembla bé. Detesto que li diguin la Beata; en tot el veïnat, en tot el barri, li diuen la Beata i em fa ràbia. No és una beata. No era una beata. Tenia un sagrat cor al rebedor, i una marededeu al passadís i un sant sopar al menjador, i usava aquella antiga camisa de dormir tancada al coll i per dessota dels genolls, però no era una beata. No puc evitar que uns lla-grimots densos, pesants i càlids em llisquin cara avall.

—Ho sento —diu la policia femella.

—Eren molt amics, oi? —pregunta el policia mascle.

—Què. —És l'únic so que em surt dels pulmons. No puc articular paraules. I no ho he de fer.

—Un veí ens ha dit que la visitava sovint.

—Sí —plorant com un nen, veient els policies a través d'una cortina líquida. No puc fer-hi més, no puc parlar, no he de parlar.

—Ens han dit fins i tot que vostè té una clau del pis de la senyora Blanca.

Això ja és una acusació. Si reconec que tinc una clau de baix, em mataran.

—No. No tinc una clau. És mentida. Jo no sé res. Jo estava dormint.

—No ha sentit soroll de baralla? Crits? Els altres veïns diuen que hi ha hagut molt enrenou.

—No. —Ploro i ploro. Desconsolat. M'ensorro—. No puc més. Tinc molta son. Estic malalt. Prenc pastilles.

No m'ajuden, no em subjecten perquè no caigui, no em pregunten si em trobo bé, si necessito un metge. Diuen:

—Ens vols dir alguna cosa, Francesc? —tutejant-me, els cabrons, tutejant-me per estovar-me. Nego amb el cap, no m'enredareu. Insisteixen, sàdics—: Vinga. Ahir a la nit, no vas baixar a veure la Blanca?

—No.

—Segur?

—Què ens vols explicar?

Faig un esforç. Si no els dic alguna cosa, m'electrocutaran amb el tàser, em clavaran cops de puny i puntades de peu.

—Que li agradaven molt els meus dibuixos. Que em convidava a te. Preparava molt bé el te.

—I no vau discutir?

—No. Mai no vam discutir. Rèiem. A ella li agradaven les noies dels meus dibuixos. La Tina i la Transi, amb aquelles tetes que els hi poso. «Les tetes», deia la Blanca, «les tetes».

—Però et va fer enfadar.

Vol dir: «Et va fer enfadar i la vas matar».

—No em va fer enfadar mai! Només reia amb els meus còmics!

—Se'n reia, dels teus còmics?

—No. Li feien gràcia. I a mi em feia gràcia que li fessin gràcia. Sisplau, què m'estan dient? Que l'han mort? Qui l'ha mort?

—Jo no ho sé —diu ella—. Qui l'ha mort, Francesc? Me la miro. A ella i a ell, primer l'una, després l'altre.

—Jo no.

S'atura el món.

—Entre les tres i les quatre de la matinada, doncs, estaves...? —a punt per anotar el que li digui.

—Dormint. Estava dormint. No he sentit res. No sabia res.

—Bé, doncs moltes gràcies —donant l'entrevista per acabada.

—Moltes gràcies —diu el poli mascle, a contracor, frustrat perquè no em pot posar les manilles.

Tanco la porta amb molt de compte per no provocar un estrèpit que sembli irrespectuós. Se'm tanquen els ulls. Les cames se m'estoven. Cauré a terra desmaiats d'un moment a l'altre. He de dormir.

Passo per la cambra de la maqueta medieval amb por de caure-hi al damunt i destrossar-la. Del seu interior, surten cent vint-i-cinc papallones invisibles que m'acompanyen voletejant al voltant del meu cap. No les puc veure però, si paro atenció, puc percebre la vibració de les seves ales, la carícia de l'aire que desplacen. M'acompanyen quan surto a la balconada amb por de saltar al carrer i, a la llum de l'albada, els ulls se m'omplen de petites espurnes fugaces, com si

els rajos solars rebotessin en els moviments dels lepidòpters, que fan molt més respirable l'atmosfera. El cel és blau i s'hi destaquen dues línies blanques, molt rectes. Són avions de guerra que sobrevolen la ciutat per calcular quantes bombes haurien de llançar per matar-nos a tots. Arribo al meu habitacle topant amb els prestatges metàl·lics plens de llibres de còmics, d'il·lustració, de pintura, novel·les, tractats de demonologia, molts CD i DVD. El catre és al costat de la taula de dibuix. Els llençols estan rebregats i bruts, però no tinc temps d'allisar-los.

Caic.

Caic de dalt de tot d'un penya-segat.

A baix, el mar

volo

com una gavina.

Soc una gavina.

No noto el cop contra la superfície de l'aigua i ja estic submergit en líquid amniòtic.

Tinc problemes respiratoris?

Tant me fa.

És tan agradable sentir que et mantens allunyat de tot contacte material.

2

Ja he sortit de casa. Ja soc al carrer.

És un d'aquells dies especials en què els arbres es pixen en els gossos. Fa un vent anorreador que els sacseja les copes i els arrenca les fulles i cabotegen enfurismats, amb ganes de fer mal. Quan se'ls apropa un gos i aixeca la pota, el rebutgen amb una inesperada pixarada. No sé d'on els surt el líquid que expel·leixen, si és saba o làtex o què, però els quissos s'emporten un bon ensurt i grunyen i ensenyen les dents. Assistim a l'inici d'una guerra a mort. Per fi, els arbres responen, però els gossos no trigaran a contraatacar.

Hi ha altres mons i són en aquest, va dir Paul Éluard. El que no va dir Éluard és que, si ets capaç de veure i viure aquests mons, et diuen boig i et fan la creu de la merda. Hi ha avions, i cotxes, i camions, i motos, i martells hidràulics, i perforadores, i generadors, i crits de milers de víctimes angoixades, i els vianants fan veure que no senten res, tots amorrats als mòbils i les tauletes. No volen sentir el xivarri i no volen veure els dimonis reptilians i verinosos que els corren entre les cames.

Un home malgirbat i brut dorm a la porta d'un banc, al costat de casa. Em pregunto si deu ser publicitat. O potser una metàfora?

Vaig dient «No pensis en la Blanca, no pensis en la Blanca, no pensis en la Blanca, no pensis en la Blanca», per no pensar en la Blanca.

Per fugir de l'estrèpit i els dracs, jo també faig servir el mòbil, com tothom. A Twitter, soc seguidor de comptes de cossos de policia de diferents ciutats del món. Això em dona accés de tant en tant a notícies sorprenents que fan riure molt. Les comparteixo per WhatsApp amb el Cèsar Cuevas, el dibuixant de *Le Bretteur*, que també li fan gràcia aquestes coses.

He agafat la gorra i el mòbil, perquè he d'anar a fer fotografies. M'he pres les pastilles i, quan prenc les pastilles, no puc dibuixar, no em puc concentrar. Quan prenc les pastilles, o bé em quedo dormint al llit, o estupefacte mirant el sostre; o, si em trobo millor, surto a passejar i faig fotos que després em serviran per als meus còmics. Edificis, racons, vehicles, gent.

Hi havia dos policies d'uniforme al replà. No m'han deixat baixar per l'escala. Sense més explicacions. Que baixés amb l'ascensor. No tenien cap dret a obligar-me, però no m'hi he resistit. Volia veure la porta del pis de la Blanca, per si de cas estava oberta i podia mirar a l'interior. M'he hagut de fotre. Abús d'autoritat.

Ja he sortit de casa. Ja soc al carrer. «No pensis en la Blanca, no pensis en la Blanca, no pensis en la Blanca.» I vaig buscant a Twitter: policia de Los Angeles, LAPD, de Nova York, NYPD, Policia Nacional, Guàrdia Civil. Avui no hi ha res de gaire interessant. Persecucions de lladres, advertències de robatoris, alarmes infundades.

Ahir a la tarda, li vaig telefonar i li vaig dir:

—Puc baixar? Tinc dibuixos nous.

Em va dir:

—No.

Així, sense més explicacions, bruscament. «No.» Com si m'escopís a la cara. «No.» Mai no m'havia contestat així. Gens propi de la Blanca.

—Et passa alguna cosa? —vaig preguntar—. Estàs bé?

Va dir:

—No. Res. La feina.

I va tallar la comunicació.

Em vaig quedar panteixant, amb el cor bategant-me a la gola. Com si acabéssim de tallar la nostra relació per sempre. Llàgrimes als ulls. No li vaig tornar a trucar. No li tornaré a trucar mai més perquè a la nit ja era morta.

Travesso la calçada i entro al bar Las Castañuelas.

És un bar qualsevol, decorat de qualsevol manera, sense ànim d'agradar a ningú, amb fòrmica i papers arrugats per terra, ferum d'oli de colza i eructes de cassalla. A l'hora de dinar, Las Castañuelas s'omple perquè té un menú a deu euros i la paella dels dijous no està malament, i tothom va a la seva, als seus mòbils, a les seves converses, a les seves discussions i rialles. Fins que entro jo: mira, el Frank Ascàs, que viu aquí al davant, un nano extravagant, sempre diu coses rares, sempre fa coses rares, està tocat del bolet, i callen i em miren. Em miren els mecànics del taller de cotxes de la cantonada, i els germans obesos del quiosc del centre de la plaça, i el vell borratxo de cabells blancs i rostre congestionat sempre penjat del vas de vi, i la parella desconeguda que no sap si fer manetes o no fer manetes al costat de la finestra, i les tres noies que riuen i riuen (una porta ulleres) i beuen

birres, i fins i tot em mirarà l'home calb, d'ulleres de sol i caçadora marró quasi groga, que és a l'altre extrem del taulell i sembla que no pugui apartar la vista del mòbil. L'únic que no em mira és el veí polígam i promiscu que viu al pis de dalt del meu, el tercer primera. Cohabita amb tres dones: una que podria ser la seva mare, una altra que podria ser la seva germana i una tercera que podria ser la seva filla, i corre la brama que cadascuna té una cambra decorada segons la seva edat i que l'home dorm amb l'una o l'altra segons el seu estat d'ànim. Hi ha nits que puc sentir sobre el meu cap l'enrenou que fan quan es munten una orgia tots quatre.

No em diuen res perquè no saben com dirigir-se a mi, en quin idioma m'han de parlar, quin tractament m'han de donar, perquè són uns cagats. No em diuen res, però em miren.

Jo, com si estigués pendent del mòbil i el Twitter.

Després murmuraran, xiuxiuejaran mirant-me de cua d'ull, però tant me fot, ja hi estic acostumat. La meva vida és molt més rica que la seva.

«No pensis en la Blanca, no pensis en la Blanca.»

«No. Res. La feina.» I va tallar. Per sempre.

Mai no m'havia contestat d'aquella manera.

Només em saluda l'amo del bar, el Fu Manxú, perquè és un mercenari, m'ha de saludar perquè cada matí li faig gasto, un te amb llet i dos croissants de mantega, i cada migdia a dinar el menú de deu euros, dijous paella. Ell em saluda, però no em mira.

S'assembla al Yang Xinhai, un assassí en sèrie xinès que va cometre seixanta-set assassinats i vint-i-tres violacions a cops de martell i cops de destrat. Li deien *el Monstre Assassí* (com sigui que es digui en

xinès) o també *el Monstre d'Henan*, perquè molts dels seus crims els va cometre en una ciutat que es diu així, Henan. El van condemnar a mort i el van executar el 2004 d'un tret al clatell. Jo, però, a l'amo de Las Castañuelas li dic Fu Manxú perquè ell no en sap res, del Yang Xinhai.

—Fu Manxú, deixa't el bigoti com el Dalí, coi, que t'assemblaràs al Fu Manxú.

Quan camino cap a la meva taula, experimento una d'aquelles sorpreses que et tallen l'alè. Estic a punt de fer un bot, o un crit, i suposo que se'm nota en l'esguard, però em continc i passo de llarg de la taula de les tres noies i m'acomodo a l'única taula que està lliure, a prop de la porta del lavabo. Em poso d'esquena, d'esquena al taulell, al bar, al món, perquè ningú no em vegi la confusió a les galtes. Perquè la noia de les ulleres és l'Ada Maga, la cartomàntica de la tele. Ella en persona. No s'hi assembla gaire perquè a la tele les maquillen i la tele canvia molt les persones, però és ella, perquè ens hem mirat als ulls i jo l'he reconeguda, però ella també m'ha reconegut. No hem d'oblidar que ho sap tot sobre mi. «Si has fet alguna cosa dolenta», m'ha dit des de la pantalla, «Si has fet alguna cosa dolenta, tu sabràs el que has fet, al final t'espera el perdó, el descans, la curació, la millora. I, de cara a un futur llunyà, la Mort».

I una senyora que m'ajudarà. Deixa'm que ho posi amb majúscules: una Senyora que m'ajudarà, la Papeixa, una Dona Madura i Sàvia, una Consellera, una Musa que et conduirà cap a la llum. És ella, que no ho veus? La noia de la taula del darrere.

És una bruixa.

Una bruixa bona, una fada, una Ada Maga.

M'ha mirat i ho sap tot.

Parla-li.

No, no! Ho sap tot. No és una bruixa. És una deessa totpoderosa.

Si és una deessa l'has d'adorar.

L'he d'adorar.

Apropa-t'hi i agenolla't al seu davant i digue-li: «Soc el vostre esclau, Senyora, satisfeu en mi els vostres capricis».

No, no.

El Fu Manxú apareix al meu costat per sorpresa i posa sobre la taula el plat de verdures a la planxa. No li demano el que vull perquè cada dia trigava tant a decidir-me que no acabàvem mai. Per fi, li vaig dir que a mi m'agrada tot i que em posés el que volgués.

—Diu que han matat una dona a la teva escala —murmura el xinès en el seu castellà macarrònic.

—Sí —li confirmo—. La Beata.

No m'agrada dir-li la Beata, però si dic la Blanca no sabrà de qui li parlo.

—Això m'han dit. —I no es mou del meu costat.

—Sí, és així. —No el miro perquè estic molt atabalat i tinc gana i em ve de gust menjar les verdures a la brasa. Vull que em deixi en pau.

—Pobra dona.

—Sí.

—Éreu molt amics...

—Molt.

—T'acompanyo en el sentiment.

—Val.

Se'n va, per fi, i jo respiro desconcertat perquè no m'imaginava que un xinès conegués i fes servir una fórmula com «t'acompanyo en el sentiment».

Trobo al mòbil un titular interessant: «Los Angeles: Dos morts en un tiroteig entre dues bandes d'atracadors que volien robar la mateixa joieria». M'agrada saber que passen coses com aquestes. Són la demostració que la confusió i el disbarat no són exclusius del meu cervell. M'ho imagino. Dues colles d'individus emmascarats, amb passamuntanyes o amb caretes de Betty Boop, a la porta de Tiffany's, «Ei, què feu? On aneu? Que nosaltres hem vist primer aquesta botiga!», «Què dius? Si fa un mes que estem preparant el cop!», «Però nosaltres portem kalàixnikov i vosaltres només pistoles de 22 mm!». I ara et clavo una empenta, ara vola una bufetada i s'escapa un tret, o se n'escapen dos, i la policia a la vorera, estupefacta, aixecant la mà, demanant permís per intervenir. Dos morts. Fantàstic. Li envio el tuit al Cèsar.

Quan m'atreveixo a tombar-me, l'Ada Maga i les seves amigues ja han marxat.

